

Denne flyereren tar for seg en problemstilling som er aktuell mellom **A** og **B**— her kan **A** og **B** enten være individer, grupper eller en hybrid: når det oppstår en affektiv grenseløshet i relasjonen mellom **A** og **B**, som skyldes at de affektive forutsetningene blir oversett, og vedvarer å bli strukturelt fortrengt.

Det affektive begrenses *ikke* her til følelseslivet—og emosjonell styrke—men grupper og individers oppfattelse av sitt eget handlingsrom i relasjon til en annen part. Ideen som utforskes her er hvordan man kan arbeide for å *endre* på situasjonen, dersom handlingsrommet ikke er totalt fraværende.

Men snarere kan identifiseres innenfor et *reflekterende samspill*, hvis mulighet er *beskrænket* av noen *øvre* og *nedre* grenser. Og at man her kan legge tilrette for at et forhold mellom **A** og **B**—som i utgangspunktet var låst —kan åpne seg på en *spesifikk* (og altså variabel) måte mot **X**: *tredje part*.

Et *tredje* moment knytter seg til utvikling av en språkbruk der *ord* blir *navn*. Her kan man i utgangspunktet tenke seg to retninger. Når ord brukes til å *påkalle* virkeligheten utvikles en språkbruk som er *aktiviserende*, mens når ord brukes til å *karakterisere* en virkelighet er virker den *passiviserende*.

I begge tilfeller oppstår det en *bevegelse* i språket: der en *éne* er aktiviserende er den *andre* er passiviserende (og kan føre til handlingslammelse). I begge tilfeller *tangerer* språket *handlingen* og *betingen* den: i det første tilfellet ved å *gi* den *næring*, i det andre tilfellet ved å *hemme* den.

Her brukes *ikke* språket til å vise og forklare, men til å *påvirke* handlingens energiform. Det er en problemstilling av gammelt jordsmonn siden det handler om problemet om 'den første beveger' (Aristoteles): hva som setter handlingen i bevegelse—sjelens veier, og dens tilstand som *formen*s form.

Dette står det om i Aristoteles' *De anima* (om sjelen). Spørsmålet her er hvilken rolle *presisering* kan ha mht. hvor det går hen... hvilke vei det tar. Altså, hvilken *affektiv* vei: dersom affekter faller bortenfor hva som kan forstås subjektivt og objektivt, må det være noen *andre* skillelinjer som avgjør.

Her møtes de to aspektene drøftet i de to foregående flyerne (**#01-#02**): **1)** *formen er gitt* [slutningen av konklusjon fra dens premisser fyller konsistenskravet]; **2)** *formen er gitt* [den opprettholdes uavhengig av hvor den kommer fra og hva den leder til]. **1)** og **2)** er motsatte, men kan allikevel fungere likt.

Det de har til felles er at de begge *fortrenger* det affektive: de kan lett oppfattes—og kan også være—en del av den *samme* maktstrukturen (selvom den *éne* er *opplyst* og den *andre* er *diskresjonær*). Det er altså en situasjon der *det éne* og *det motsatte* fungerer på *samme* måte: *repressivt*.

Når denne situasjonen oppstår, og har satt seg, *unndrar* kritikken seg *saklighetskriteriet*. Ordene og språket går inn i—og blir en del av—en *fysisk motstand*. Det handler ikke om å ha rett, ei eller å hevde sin rett, men om å *bli sett*. Men å igangsette én prosess der 'folk blir sett' holder ikke alene.

En slik prosess må ha et *kontrapunkt*: nemlig, en prosess der folk lærer 'å se seg selv'. *Summen* mellom de to er at man lærer seg *å se seg selv bli sett*. Fordi det er et *avvik* mellom å se seg selv og å *bli sett* kan det oppstå et *produktivt* forhold mellom de to, med evnen til å *se andre* i målsonen.

De to prosessene—**T₁** og **T₂**—er *kritikal* i den forstand at evnen til å se andre vil «klekke» av *krysspreset* mellom de to: dvs. at når krysspreset når en *kritisk masse* utløses evnen til å se andre. Dette kan beskrives som en *krySTALLISERING* (Stendhal) på innsiden av et modnings-/fermenteringsarbeid.

Det innebærer at kunst- & design-utdannelsen nesten er en ideal-arena for å jobbe med de prosessene i *kombinasjon*, fordi det dreier seg om å bli sett gjennom sitt *arbeid* (og å se seg selv i relasjon til det). Man kan i dette tilfellet si at det er **T₁** og **T₂** som leder til **T₀**: dvs. en *spesifikk* oppfatning.